

op. Vor finansielle Tilstand er jo meget daarlig, men hvor gal den er, er der ingen, som rigtig i Øjeblikket kan sige, saa længe de nye Skattelove ikke ere komne til at virke under helt normale Forhold. Vi kunne kun se, at Forholdene ere meget daarlige, og den Ting er given, at til de store Militærforanstaltninger; vi have sat i Værk, have vi ikke haft Raad. Men det skulde nødig komme dertil, at vi nu skulde til at udskrive nye Skatter, fordi vi have iværksat saa store Militærforanstaltninger.

Jeg kan ikke dele den Opfattelse, den højtærede Finansminister udtalte her i Tinget, at alle Tegn fra den store økonomiske Verden tyde paa, at vi nu skulde være paa Bunden af Misæren. Jeg er bange for, at det ikke er rigtigt, og den højtærede Finansminister anførte ikke det allerbitterste til Støtte for denne Opfattelse. Siden den højtærede Finansminister udtalte dette her den 5. Oktober, er Diskontoen bleven forhøjet i Hovedlandene i Europa. Derigennem er Finansministerens aldeles ubegrundede Udtalelse bleven modsagt. Og hvad vore hjemlige Forhold angaar, er jeg endogsaa bange for, at vi endnu ikke ere komne paa Bunden. Vi have holdt alting hen, have søgt at dække over alting, og man har saa vidt muligt i Forretningslivet ordnet sig med Akkorder, men mange af disse Akkorder ere af en saadan Beskaffenhed, at de Folk, som have faaet Akkorden, have paataget sig Forpligtelser, som de selv efter Akkorden ikke kunne opfylde. Der er derfor destoværre Udsigt til, at mange af de Ting, som i Aar blive skjulte, ad Aare ville træde offentlig frem og i høj Grad kunne forskrække Folk ved Billedet af en højst daarlig Forretningstilstand her i Landet.

Men selv om dette nu er saa, maa man dog paa den anden Side huske paa, at det ikke er mere end et Par Aar siden, at vor finansielle Tilstand endog var meget god. Jeg tror derfor, vi skulle vente lidt, inden vi begynde med at give Regeringen Anvisning paa nye Skatter gennem forhøjede Jernbanetakster, Brændevinsskat eller lignende, som er fremkommet fra forskellig Side indenfor „de 27“s Gruppe. Lade os vente med at lægge nye Byrder paa Befolkningen i Retning af Skatter. Vi maa nemlig huske paa, at næste Gang, vi skulle lægge Skat paa Befolkningen, komme vi til at gaa ud til den store, brede Befolkning, for vi have nu faaet god Erfaring for, hvad vi kunne faa, naar vi henvende os til de velhavende eller til dem, vi kalde de velhavende. Det lyder jo nem-

lig ganske trist at kalde en Mand for velhavende, der har 3,000 Kr. i Indtægt. Det viser sig, at naar man ganske føleligt forhøjer Indkomst- og Formueskatten for de „velhavende“, saa faar man 3 Mill. Kr. ind. Men det forslaar ikke meget for en Statshusholdning, der i de sidste 3 Aar synes at skulle tilsætte 50 eller maaske 60 Mill. Kr. Naar vi altsaa skulle ud til Befolkningen og paalægge nye Skatter, bliver det de brede Befolkningslag, som disse Skatter komme til at hvile paa. Derfor siger jeg: Lad os vente lidt, lad os ikke uden den alleryderste Fornødenhed gaa til nye Skattepaalæg, og lad os heller ikke alt for villig gaa til nye Statslaan. Det koster at laane, og selv om vor Kredit endnu er god, er der ingen, der ved, hvor længe det varer, naar vi bestandig skulle ud og laane.

Vi kunde have haft en meget god finansiell Status ogsaa i dette Øjeblik, naar vi havde ladet være med at smide disse Millioner i Grams til Militærvæsenet, som er fuldkommen bortødslede. Nu ser jeg den højtærede Konseilspræsident smile, men den højtærede Konseilspræsident smiler som en Faun, for den højtærede Konseilspræsident er fuldstændig enig med mig i, at det, som her er gennemført af Militærvæsen, er et fuldkomment Spild af alle de Penge, som ere smidte ud dertil. Hvad skulde dog dette til? Det var ikke nødvendigt, at Krigerkassen her i Landet skulde lønnes saa højt, at der blev sikret den en Stilling som Overklasse. Aldeles ikke. Det var ikke nødvendigt at gaa til Forhøjelse af Lønninger for de militære. Og det eneste reelle, der er sket ved alle disse Militærforslag, er, at vi have forhøjet Officersgagerne, for alt det andet er ikke en Smule værd for noget Menneske, ikke det bitterste! Den Forsvarsordning, vi nu faa, naar vi have udgivet 31½ Mill. Kr., er ikke en Smule bedre end den Forsvarsordning, vi have i dette Øjeblik. De ere saamænd begge to lige daarlige. Men det er urimeligt, at man for at tilfredsstille en saadan lille Kaste er gaaet til saa umaadelige Udgifter, som disse Militærlove repræsenterer. Det er ogsaa stor Synd mod en Befolkning som den danske at forlange, at den skal gaa til saa store finansielle Ofre, som her er Tale om, og som den daarlig kan bære. Det er Synd af Udenrigsministeren, at han har ladet sig lokke af Finansministeren ind paa disse vilde og korrumperte Planer, som her ere blevne gennemførte. — Man smiler undertiden sygt, jeg ser, at den højtærede Finansminister